

се радватъ на тѣзи топки, натискатъ ги и ги разпу-
щатъ, за да издаватъ звукъ. Та сега, като ви нати-
сне страданието, и вие издавате звукъ, започвате
да се оплаквате, да разправяте на хората, че голѣ-
мо нещастие ви е сполетѣло. Казвамъ: ако не
можете да разгледате страданието отъ научна глед-
на точка, да видите, какво се крие въ него, то е
безпредметно за васъ. Като разглеждате страда-
нията спокойно, ще видите, че има рефлексни
страдания, има и прави страдания, които се отна-
сятъ до самия човѣкъ. Рефлексно страдание е, на-
примѣръ, стѣгането, свиването, което изпитвате,
като гледате, какъ нѣкой акробатъ ходи по вжже,
прави редъ упражнения. Той ходи по вжжето спо-
койно, самоувѣрено, безъ никакъвъ страхъ, и каз-
ва: Изкуство е това! Вие, които гледате, свивате
се, страхувате се, стѣгате се, да не падне случайно,
да не изгуби равновесие. И като излѣзете отъ този
циркъ, казвате: Измжчихъ се за тия хора. Питамъ:
ако този акробатъ върви по вжжето смѣло, са-
моуверено, безъ страхъ, съ упование на себе си,
не можете ли вие, които вървате въ Бога, да има-
те смѣлостъ и вѣра поне колкото неговата? Който
не разбира живота, ще каже за акробата: Вижъ,
този нехранимайко, по какъвъ начинъ си изкарва
прехраната! Не, да бѣхъ на ваше мѣсто, бихъ ка-
залъ: Ето единъ смѣлъ, решителенъ човѣкъ! Безъ
вѣра въ Бога, но съ упование въ себе си, той се
излага на такъвъ рискъ. А пъкъ азъ, който вѣр-
вамъ въ Бога, страхувамъ се даже мнението си да
изкажа, да не би хората да помислятъ нѣщо лошо
за мене. Ти, който вѣрвашъ въ Бога, по три пѣти
на день се молишъ, страхувашъ се отъ сѣнката си,
страхувашъ се отъ умрѣлъ човѣкъ, отъ лоши
сѣнища и т. н. Каква вѣра е тази, която не може
да се справи съ най-малкитѣ мъжнотии?